

20 października 1931 r.

H01m 39/02

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 14262.

Kl. 21 b 2.

Harry Wehrlin
(Berlin-Lichterfelde, Niemcy).

Rozdzielacz płyt płaskich w akumulatorach elektrycznych oraz sposób jego wytwarzania.

Zgłoszono 22 kwietnia 1930 r.

Udzielono 29 lipca 1931 r.

Pierwszeństwo: 31 maja 1929 r. (Niemcy).

Rozdzielacze płyt płaskich w akumulatorach elektrycznych są przeważnie zaopatrzone na jednej albo na obu stronach w żebra w celu utrzymania płyt elektrodowych w potrzebnych odległościach. Przy drewnianych rozdzielaczach żebra zostają utworzone przez wyfrezowanie albo wystruganie odpowiednich kanałów w grubszej desce, co z natury rzeczy powoduje znaczną stratę na drzewie. Przy rozdzielaczach z porowatego albo dziurkowanego ebonitu żebra zostają utworzone przez nałożenie pasm ze szczelnego ebonitu albo miękkiej gumy, przez co znów duże części płyt elektrodowych pozostają w stanie nieczynnym i w ten sposób tracą część swojej pojemności.

Wady te usuwa się według wynalazku w ten sposób, że żebra z porowatego materiału są umocowane wzdłuż płaskich rozdzielaczy w niewielu punktach spoiwem, odpornym na działanie kwasów, np. asfaltem. W ten sposób unika się strat na materiale i tylko bardzo mała część płyt elektrodowych pozostaje w stanie nieczynnym. Ten sposób umocowywania może być zastosowany do rozdzielaczy z drzewa, porowatego ebonitu, tkanin i filców, włókien i arkuszy dziurkowanych ebonitu lub celuloиду.

Na rysunku przedstawiony jest przykład wykonania wynalazku; *a* oznacza płytę rozdzielacza z porowatego ebonitu, *b* — żeberka, przyklejane na całej swej powierzchni wzdłuż brzegów płyty rozdziela-

cza, c — żebra z porowatego ebonitu, które są przyklejone do płyty a tylko w miejscach d zapomocą asfaltu.

Rozdzielacze według wynalazku najlepiej jest wytwarzać w sposób następujący.

Na porowatej płycie o grubości, odpowiadającej pożądanej wysokości żebra, o długości dowolnej i o szerokości, odpowiadającej długości żebra, zostaje utworzonych kilka podłużnych pasm przez nałożenie warstwy spoiwa, np. asfaltu, roztworu gumy, bakelitu albo podobnego materiału. Następnie płyta ta zostaje pocięta na pasma poprzeczne, których szerokość odpowiada szerokości żebra. Wreszcie żebra zostają, najlepiej zapomocą szablonu, ułożone na płaskiej płycie rozdzielacza i przyklejone do niej przez wywarcie ciśnienia zapomocą ogrzanej płyty.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Rozdzielacz płyt płaskich w akumulatorach elektrycznych, wykonany z płaskich płyt z materiału porowatego lub

dziurkowanego szczelnego, znamieny tem, że posiada żebra z materiału porowatego, przyklejone do płyt rozdzielacza w kilku miejscach.

2. Sposób wytwarzania rozdzielaczy według zastrz. 1, znamieny tem, że na płycie porowatej o grubości, odpowiadającej pożądanej wysokości żebra, o długości dowolnej i o szerokości, odpowiadającej długości żebra, zostaje utworzonych kilka podłużnych pasm przez nałożenie warstwy spoiwa, np. asfaltu, roztworu gumy, bakelitu albo podobnego materiału, poczem płyta ta zostaje pocięta na pasma poprzeczne, których szerokość odpowiada szerokości żebra, a otrzymane pasma zostają ułożone, najlepiej zapomocą szablonu, na płaskiej płycie rozdzielacza i przyklejone do niej przez wywarcie ciśnienia zapomocą ogrzanej płyty.

Harry Wehrlin.

Zastępca: Inż. M. Brokman,
rzecznik patentowy.

